

Nemožné! Já ještě nezemřu!

Jeden skotský biskup přecházel pěšky přes hory ve své diecézi. V lese, ve kterém se nacházel, zabloudil a překvapil ho soumrak. Po dlouhém hledání přišel konečně k malému domku, kde bydlela chudá rodina. Tito dobří lidé ho přijali, aniž by věděli, o koho se jedná, protože byl zahalen do dlouhého pláště.

Ani biskup nevěděl nic o svých hostitelích. Byli to katolíci? Byli to protestanti. Nebylo zde však nic, podle čeho by to mohl poznat. Nicméně po chvílích vzájemné zdrženlivosti si biskup všiml, že tyto lidi tíží velký smutek.

Konečně si biskup dodal odvahy a řekl: „Jste ke mně tak dobří, ale mně se zdá, že jste příliš smutní.“ „Bohužel ano,“ odpověděla matka, jako by na tu otázku čekala, aby ulehčila svému srdci, „jsme smutní. Zde ve vedlejším pokoji umírá náš dědeček. Ale nejvíce nás trápí, že tvrdošíjně odmítá připravit se na smrt a tvrdí, že ještě neumře.“ „Mohu ho vidět?“ zeptal se biskup. „S radostí,“ odpověděla žena s důvěrou, která je tak vlastní trpícím duším. Zavedla biskupa k nemocnému. Stařec, kterého biskup spatřil, byl opravdu krajně vysílený. Smrti zbýval skutečně poslední krok, aby ho dostihla. Ale při prvním kroku směrem k lůžku jako by nemocný opět získal sílu a odpověděl velmi rozhodně: „Ne, já ještě nezemřu!“ A na všechny námitky, které slyšel, dával stále nezměněnou odpověď.

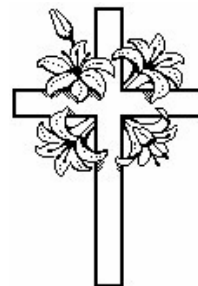
Biskup se ho nakonec zeptal: „Řekněte mi konečně, z jakého důvodu tak pevně tr-

váte v naději, že se uzdravíte?“ Na tuto otázku odpověděl umírající rovněž otázkou, kterou položil neznámému: „Můj pane, jste katolík?“

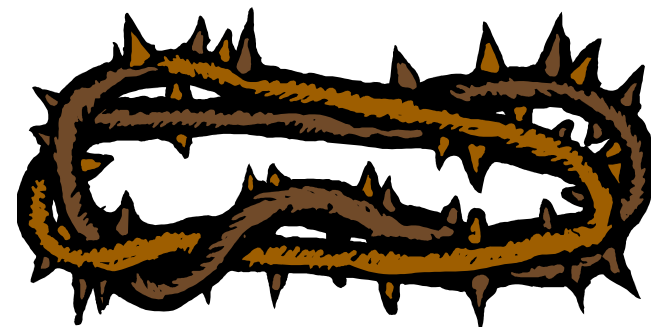
„Ano,“ odpověděl biskup. „Takže nyní vám řeknu, proč ještě nezemřu. Já jsem také katolík a od prvního svatého přijímání jsem nikdy nezapomněl prosit Pannu Marii o milost, abych nemusel zemřít, aniž by u mého lůžka byl katolický kněz. A myslíte si, že by mě mohla Matka mohla nevyslyšet? To je nemožné! Já ještě nezemřu.“

„Moje dítě,“ řekl biskup až do hloubi duše dojatý, „moje dítě, jste vyslyšen. Ten, s kým mluvíte, je nejen kněz, ale je to váš biskup. Svatá Panna sama mě vedla při bloudění lesem až k vám, abych byl u vás při posledním vydechnutí.“

Biskup rozepjal svůj plášť a před zrakem starce zazářil jeho biskupský kříž. Nemocný zvolal radostí: „Ó Maria, moje dobrá Matko, děkuji ti!“ Pak se obrátil na biskupa: „Chtěl bych se vyzpovídat, nyní věřím, že již zemřu.“ Krátce nato, očištěn ze svých vin, zemřel v radosti a důvěře.

*La Vierge - Petite
Somme Mariale.
Lyon 1942, str. 65
Překlad -lš-
Světlo 19/2009*

Jarmila Němcová

TRNOVÁ KORUNA

Každému květu dal Bůh jeho krásu
Růži dal vůni ke kráse
Fialku vonnou ukryl v keři
Co však dal tobě bodláče?

Tobě dal ostny. Braň se jimi!
Vždyť i ony jsou Boží dar!
I svému Synu dal Bůh na hlavu trny
a přece jej vroucně miloval.

Snad proto ke každé lásce patří i trny,
tak jako za každým štěstím stojí stín
Proč člověk chce mít život bez
bodláčí,
když trny měl i Boží Syn!

**OPRAVDOVÁ UNIVERZÁLNOST
NESPOČÍVÁ V TOM,
ŽE MNOHO VÍME,
ALE V TOM, ŽE MNOHO
MILUJEME.**

Jacob Burckhardt